

XXI

AD AMPHORAM

Strophe Alcaica

Ō nāta mēcum cōnsule Manliō,
Seu tū querellās, sīve geris iocōs,
Seu rīxam et īnsānōs amōrēs,
Seu facilem, pia testa, somnum,

Quōcumque lēctum nōmine Massicum
Servās, movērī dīgna bonō diē :
Dēscende, Corvīnō iubente
Prōmere languidiōra vīna.

Nōn ille, quamquam Sōcraticīs madet
Sermōnibus, tē negleget horridus :
Narrātur et prīscī Catōnis
Saepe merō caluisse virtūs.

Tū lēne tormentum ingeniō admovēs
Plērumque dūrō ; tū sapientium
Cūrās et arcānum iocōsō
Cōnsilium retegis Lyaeō ;

Tū spem redūcis mentibus anxiīs
Vīrēsque, et addis cornua pauperī :
Post tē neque īrātōs trementī
Rēgum apicēs, neque mīlitum arma.

Tē Līber, et, sī laeta aderit Venus,
Sēgnēsque nōdum solvere Grātiae,
Vīvaeque prōdūcent lucernae,
dum rediēns fugat astra Phoebus.